

Benedikt XVI: "Vi har ett positivt budskap att sprida"

I sitt sommarresidens tog Benedikt XVI emot en rad tyska journalister med vilka han talade om tron och kristendomen i världen av idag. Här nedan följer samtalet de hade.

2006-08-18

Fråga: Helige Fader, i september kommer Ni att besöka Tyskland och naturligtvis också Bayern.

”Påven saknar sitt hemland”, har era medarbetare som har till uppgift att förbereda denna resa sagt. Vilka ämnen önskar Ni behandla under besöket? Hör begreppet ”fosterland” till de värden som Ni önskar framhäva?

Benedikt XVI: Javisst. Meningen med besöket är just att jag önskar återse de platser och människor bland vilka jag växte upp. Det är ju dem som präglat mig och som format en del av mitt liv. Jag skulle vilja tacka dessa personer. Och naturligtvis också förmedla ett budskap som går utöver min hembygd, det hör ju samman med det ämbete jag innehar. För detta har jag låtit de liturgiska firandena visa mig vilka ämnen jag skall ta upp. Det viktigaste ämnet är att vi på nytt måste upptäcka Gud, inte vilken gud som helst, utan Gud som bär människans ansikte. Om vi ser på Jesus Kristus, då ser vi på Gud. Och utifrån detta blir det möjligt för

oss att upptäcka vilka vägar vi bör gå för att få höra till Guds familj, för att kunna brygga broar mellan generationerna och även mellan kulturerna och folken, vägar till förlikning och till fredlig samlevnad i världen, vägar som leder oss in i framtiden. Och dessa vägar in i framtiden, dem finner vi inte om vi inte får ljus uppifrån som upplyser dem. Därför har jag inte bestämt mig för några särskilda ämnen utan det är så att säga liturgin som jag tar till hjälp för att uttrycka det grundläggande trosbudskapet som naturligtvis har att göra med den värld vi lever i där vi framför allt önskar att folken skall kunna samarbeta med varandra så att vi når fram till försoning och fred.

Fråga från ZDF: Som påve är Ni ansvarig för kyrkan i hela världen. Men genom detta besök kommer naturligtvis uppmärksamheten att riktas mot katolikerna i Tyskland.

Nu säger alla bedömare att atmosfären är god, vilket de säger till en del beror på att Ni valdes till påve. Men de tidigare problemen finns naturligtvis kvar. För att nämna några exempel bara: människorna går mera och mera sällan i kyrkan, det döps färre barn och kyrkan får allt mindre inflytande i samhällslivet. Hur ser Ers Helighet på den nuvarande situationen för den katolska kyrkan i Tyskland?

Benedikt XVI: Först och främst vill jag säga att Tyskland är en del av västvärlden, även om det har sin särart. Tyskland uppvisar desamma som de vi ser överallt i väst. Här upplever vi idag en ny våg av upplysningen eller sekularismen, eller hur vi vill kalla den. Det har blivit mera svårt att tro eftersom världen i vilken vi lever helt och hållet består av oss själva och Gud uppträder så att säga inte längre

direkt i den. Vi dricker inte längre direkt ur källan, utan ur ett kärl som vi får redan fyllt till brädden.

Människorna har skapat sig sin egen värld och att möta Honom i denna värld blir allt svårare för oss. Det är inte något som vi ser särskilt i Tyskland utan vi upptäcker det i hela världen och framför allt i väst. Å andra sidan tar västvärlden emot inflytande från andra kulturer där det ursprungliga religiösa grunddraget är mycket starkt och som därför är förfärade över den likgiltighet som vi i väst visar mot Gud. Och denna det heligas närvaro i de andra kulturerna, även om det i mångt och mycket tycks oss fördolt, slungas nu på nytt emot västvärlden, mot oss, vi som befinner oss i vägskälet mellan så många kulturer. Och ur människans djupaste inre, såväl i västvärlden som i Tyskland, banar sig frågan fram om "något större". Vi ser att ungdomen söker efter detta "något större", vi ser hur

”fenomenet religion”, som man kallar det, återvänder i den allmänna debatten, även om det rör sig om ett sökande som ofta är obestämt och tvekande. Men i allt detta finner vi kyrkan på nytt vara närvarande och vår kristna tro framstår som ett svar på sökandet. Jag tror att just detta mitt besök, liksom det förra året i Köln, kan bli en möjlighet att få människor att förstå att tron innebär något mycket vackert, att glädjen som vi finner i den stora universella gemenskapen äger en kraft som rycker oss med, att det bakom den finns något viktigt. Därför förstår vi också att vid sidan om de nya rörelserna som alla söker efter sanningen, det även finns andra sätt för tron att uttrycka sig och som för oss närmre varandra och är positiva för samhället i sin helhet.

Fråga från Vatikanradion: Helige Fader, precis för ett år sedan befann Ni Er i Köln tillsammans

med ungdomarna och jag tror att Ni då upplevde att ungdomen är utomordentligt öppen och beredd att ta emot trons sanningar och att Ni själv blev mycket väl mottagen. Under den nära förestående resan, har Ni då ett särskilt budskap att ge till ungdomen?

Benedikt XVI: Jag skulle först och främst vilja säga att jag är mycket glad över att det finns ungdomar som vill vara tillsammans, som önskar uppleva en trosgemenskap och som önskar att göra det goda. Ungdomen har en mycket stark mottaglighet för det goda och vill själva göra det som är gott, vi behöver bara tänka på hur populärt det är att engagera sig i volontärarbete. Detta engagemang som innebär att man personligen önskar bidra med något för att avhjälpa nöden i världen är något mycket fint. Min första uppmaning till ungdomen skulle därför kunna

vara: Engagera er för det goda! Sök alla tillfällen att göra gott! Världen behöver er goda vilja, världen behöver att ni engagerar er! Och därpå skulle kanske ett ord vara: Det är viktigt att ni tar beslut som ni sedan håller! I ungdomen är man mycket generös, men när man sedan tänker att man tar ett löfte som gäller hela livet, vare sig det är äktenskapet eller det vigda livet, då blir man rädd. Världen förändras i rasande fart, Om jag nu måste bestämma mig för något som berör hela mitt liv med allt oförutsett som kan hända binder jag då inte upp min frihet och hindrar min egen rörelsefrihet? Som svar på denna fråga måste vi på nytt väcka medvetandet om värdet i att ta definitiva beslut, som i själva verket är de enda som gör det möjligt för oss att växa, att gå framåt och uppnå det som är det viktigaste i livet, det enda som inte inkräktar på min frihet utan leder oss i rätt riktning. Att våga detta, detta språng ut i det

okända som är något definitivt, det är att helt och fullt anamma livet och det är ett budskap jag skulle vilja ge ungdomen.

Fråga från Deutsche Welle: Helige Fader, jag önskar ställa en fråga om utrikespolitik. Hoppet om fred i Mellanöstern har under de senaste veckorna på nytt försvagats. Vilka möjligheter ser Ni för den Heliga Stolen att kunna bidra med något konstruktivt i denna situation? Vilket inflytande kan Ni utöva när det gäller utvecklingen av läget i Mellanöstern?

Benedikt XVI: Vi har naturligtvis ingen politisk möjlighet och vi önskar inte politisk makt. Men vi önskar uppmana de kristna och alla dem som på något sätt lyssnar till vad den heliga Stolen har att säga att mobilisera alla sina krafter och inse att krig är den värsta lösningen för

alla. Krig medför inget gott för någon, inte ens för de s.k. ”segrarna”. I Europa vet vi detta mycket väl, vi behöver bara tänka på följderna av de två världskrigen. Fred är något som vi alla behöver. Det finns en stor kristen folkgrupp i Libanon, även bland araberna finns det kristna, det finns kristna i Israel och de kristna i hela världen bryr sig om dessa länder som är så viktiga i vår tro. Det finns moraliska krafter som är beredda att säga att den enda lösningen är att leva tillsammans. Det är dessa krafter som vi önskar mobilisera. Politikerna måste finna vägar som leder till detta och det måste ske så snart som möjligt och leda till en varaktig fred.

Fråga av BR: I Er egenskap av biskop av Rom är Ni aposteln Petrus efterträdare. Hur kommer detta till uttryck i den tid vi lever i idag? Hur ser Ni förhållandet mellan Ert ämbetes spänning och

balans, å ena sidan och samarbetet med biskoparna å den andra?

Benedikt XVI: Det är naturligt att det råder ett förhållande som kännetecknas av på en gång spänning och balans och vi anser att det bör vara så. Mångfald och enhet måste hela tiden existera sida vid sida och anpassa sig till de ständigt nya situationer vi finner i världen. Idag har vi att göra med en ny flerstämmighet i alla kulturerna där den europeiska inte längre är den enda tongivande utan de kristna församlingarna i de olika kontinenterna var och en är på väg att finna egna sätt att vara kristen på. Vi måste alltid lära oss av denna sammansmältning av olika komponenter. Till detta har vi utarbetat olika verktyg, de så kallade "*ad limina*"-besöken som biskoparna gör. Dessa har visserligen alltid existerat men utnyttjas i våra dagar ännu mera för att tala med alla

instanser av den heliga Stolen och även med mig själv. Jag har redan haft samtal med nästan alla biskoparna i Afrika och med många från Asien. Nu kommer turen till biskoparna i Centraleuropa, Tyskland, Schweiz. I dessa möten är centrum och periferi tillsammans i ett uppriktigt utbyte, och jag tror att där växer en korrekt relation fram i denna spänning i jämvikt. Dessutom har vi andra instrument, som synoden eller konsistoriet som jag regelbundet använder och som jag skulle önska ytterligare utveckla. Där kan vi tillsammans diskutera de aktuella problem som finns och försöka att hitta lösningar, även om dagordningen inte innehåller dessa punkter. Å ena sidan vet vi att påven inte är en absolut monark men det måste på något sätt finnas en person som personifierar hela den universella enhet som lyssnar på Kristus. Men konsekvensen av detta – av en förenande faktor som även

garanterar att vi står utanför de politiska makterna och att de olika nyanserna av kristendom inte identifieras med de olika nationerna – är att vi är starkt medvetna om att det är bra att ha en sådan vittomfattande och övergripande instans som gör att vi kan visa upp enhet genom att integrera hela det dynamiska skeendet och som å andra sidan välkomnar och gynnar mångfalden. Därför tror jag att det handlar om en innerlig anslutning med Petrus ämbete som uttrycker sig i viljan att ytterligare utveckla detta ämbete så att det på en gång svarar på det som Herren vill av oss och på det som vår tid kräver.

Fråga från ZDF: Tyskland som är det land där Reformationen ägde rum är naturligtvis starkt påverkat av detta och alldeles särskilt genom relationerna mellan de olika trosinriktningarna. De

ekumeniska relationerna är en känslig sak och vi stöter hela tiden på nya svårigheter. Vilken möjlighet ser Ni till att förbättra relationen med den protestantiska kyrkan eller vilken svårighet på vägen till en bättre förståelse av varandra?

Benedikt XVI: Kanske är det av vikt att innan vi nämner något annat säga att den protestantiska kyrkan uppvisar en rik mångfald. I Tyskland har vi, om jag inte tar fel, tre huvudinriktningar, lutheraner, reformerta och den preussiska enheten. I våra dagar har vi också flera frikyrkor och inom de klassiska kyrkorna rörelser som den bekännande kyrkan och andra. Därför handlar det om ett samarbete där många röster hörs och vi måste påbörja en dialog med dem alla för att söka nå fram till enhet bland alla dessa röster och det är mitt mål för samarbetet med dem. Jag tror att det

första vi måste göra är att vi alla tillsammans bör se till att det i vårt samhälle finns raka linjer som vi får omsätta i handling, klara moraliska riktlinjer, för att trygga samhällets moraliska halt utan vilken det inte kan föra i mål de politiska kraven som är rättvisa för alla, god samlevnad och fred. I detta avseende tror jag att vi redan uppnått mycket, att vi verkligen är förenade under en gemensam kristen nämnare och kan möta de stora moraliska utmaningarna. Sedan måste vi naturligtvis vittna om Gud i världen som i dag har svårigheter att finna Honom, som vi tidigare sade, och vi måste göra Gud tydlig i Jesu Kristi mänskliga ansikte och ge människorna tillträde till dessa källor utan vilka moralen blir till något sterilt och förlorar måttet som den ska mätas med. Men vi måste också visa på glädjen som ligger i att veta att vi inte är ensamma i världen. Bara på så sätt kan vi bli lyckliga, när

vi inser människans storhet, som inte är en misslyckad produkt av evolutionen utan visar på att vi är Guds avbild. Vi måste röra oss i båda dessa riktningar, den som visar på de stora moraliska riktlinjerna och den som visar på Guds närvaro, på en konkret Gud och den finner vi om vi går in i vårt innersta och försöker röra oss i riktning mot Honom. Om vi gör det och framför allt om vi i alla våra olika grupperingar försöker att inte praktisera tron på ett mekaniskt sätt utan att ta sats i de djupaste rötterna, då kanske vi inte når fram så snabbt till den önskade enheten men vi mognar på väg mot en inre enhet som om Gud önskar det en dag kommer att visa sig även i det yttre.

Fråga från Vatikanradion Tema: familjen. För en månad sedan var Ers Helighet i Valencia i samband med Världsfamiljemötet. Den som noga lyssnade på vad som där sades – och det har vi på

Vatikanradion försökt göra – kunde lägga märke till att Ni inte uttalade orden “samkönat äktenskap” och inte heller talade om abort eller preventivmedel. En del åhörare sade att detta tydligen var för att Ni inte ville resa runt som en moralens apostel utan istället förkunna det glada budskapet. Vilken är Er egen kommentar till detta?

Benedikt XVI: Så klart att jag vill det. Framför allt vill jag säga att jag bara fick två tillfällen om tjugo minuter vardera att tala. Eftersom jag bara hade så lite tid kunde jag inte tala om allt. Framför allt måste man göra klart för sig VAD det är man vill framföra, eller hur? Och kristendomen, katolicismen är inte en räkka förbud utan ett val som innebär något positivt. Och det är mycket viktigt att vi på nytt gör detta klart för oss, eftersom medvetandet om detta i våra dagar nästan helt har

försvunnit. Vi har fått oss itutat så många gånger vad som inte är tillåtet att vi idag istället måste säga: Vi har en positiv tanke att komma med: att mannen och kvinnan är skapade för varandra, att skalan sexualitet, Eros och Agape innebär kärlekens olika dimensioner och att de gifta paren nästan alltid växer på den vägen. Mötet mellan en man och en kvinna är höjdpunkten på den välsignelserika lyckan och sedan familjen, som garanterar att det ska finnas framtida generationer, och där de olika generationerna kan finna sin plats och umgås med varandra och där även olika kulturer kan mötas. Därför är det viktigt att framhäva det som vi tror på. Utifrån denna utsiktspunkt kan vi sedan tala om vad vi inte tycker om. Jag tror att det är nödvändigt att se och fundera eftersom det inte handlar om ett katolskt påfund att mannen och kvinnan är gjorda för varandra och för att mänskligheten skall kunna

fortsätta att leva. Det vet alla kulturer. Vad gäller aborten så hör det inte till det sjätte budet utan till det femte: Du skall inte dräpa! Och detta måste vi förutsätta att det är något självklart och något som vi aldrig får glömma. Människan blir till inne i moders sköte och förblir människa ända till sitt sista andetag. Men allt det blir tydligare om vi först har talat om det som är positivt.

Fråga från Deutsche Welle: Helige Fader, min fråga liknar den som fader von Gemmingen ställde. I hela världen hoppas de troende att den katolska kyrkan skall ge svar på de mest brännande globala frågorna, som de om aids och överbefolkning. Varför framhärdar den katolska kyrkan i att tala om moral istället för att föreslå konkreta lösningar för dessa mänsklighetens huvudfrågor, till exempel på den afrikanska kontinenten?

Benedikt XVI: Ja, det är själva problemet: insisterar vi verkligen så mycket på moral? Jag skulle vilja säga – och i det blir jag alltmer övertygad genom mina diskussioner med de afrikanska biskoparna – att det istället rör sig om att erbjuda uppfostran och utbildning, ifall vi vill komma någon vart med problemet. Framsteg är bara verkligt framsteg om det tjänar människan och om människan själv ges möjlighet att växa, inte bara i fråga om hennes tekniska makt utan också i fråga om hennes moraliska förmåga. Jag tror att det verkliga problemet i detta historiska skede är obalansen som råder mellan den otroligt snabba tekniska utvecklingen och vår moraliska hållning som inte växer i samma takt. Därför är människans utbildning den sanna lösningen, nyckeln till allt skulle jag vilja säga, och också hjälpmedlet till hur vi skall leva våra liv. Och som sammanfattning anser jag att denna

utbildning har två dimensioner. Framför allt måste vi se till att skaffa oss lärdom, förmåga och know-how. Inom detta område har Europa och under de senaste årtiondena, USA, gjort mycket och här finner vi något mycket viktigt. Men om know-how är det enda som vi sprider, om vi bara lär ut hur maskiner byggs och hur man använder dem, och hur man använder sig av preventivmedelsteknikerna då är det inte konstigt att vi till slut får krig eller Aids-epidemier. För vi människor behöver två dimensioner, det är nödvändigt att på samma gång utbilda hjärtat – om jag får uttrycka mig så – som är det som människan har för att förstå hur hon skall handla och på samma gång hur hon på rätt sätt skall använda sig av tekniken. Och det är det som vi försöker göra. I hela Afrika och även i flera länder i Asien har vi ett stort nätverk av skolor av alla de slag. Där kan man framför allt få äkta

kunskap, yrkeskunskap och dessa tjänar framför allt till att öka människans självständighet och frihet. Men i dessa skolor vill vi inte bara förmedla "know-how", utan utbilda människor som önskar försoning, som vill lära sig att bygga upp och inte att förstöra och att vi har de nödvändiga kriterierna för att veta hur vi skall leva tillsammans. I stora delar av Afrika är relationerna mellan muslimer och kristna exemplariska. Biskoparna har inrättat kommittéer tillsammans med muslimerna för att lära sig hur man skall skapa fred i konfliktsituationer. Och detta nätverk av skolor, av yrkesskolor och humanitär utbildning som är så väsentlig, kompletteras med sjukhus och hjälpcentraler som når ut till de mest avlägsna byar. Och på många platser är kyrkan den enda instans som förblir oförstörd, trots krigets härjningar. Det är sant! Det är där som man även kan få botemedel mot

Aids och å andra sidan ger man där utbildning som hjälper personen att få bra relationer med sina medmänniskor. Därför tror jag att vi måste ändra på bilden man har av katolikerna att de bara säger "nej" till allting. Så är det inte. Just i Afrika arbetar vi mycket på att de olika slags utbildningarna skall integreras och på så sätt lära människorna att göra slut på våld och på epidemierna där det även ingår malaria och tuberkulos.

Fråga från BR: Ers Helighet, kristendomen är spridd över hela världen utifrån Europa. Nu tror många att kyrkans framtid finns i de andra världsdelarna. Vad anser Ni? Eller med andra ord, vilken framtid har kristendomen i Europa, där det tycks som om den har reducerats till en privat angelägenhet för en minoritet?

Benedikt XVI: Framför allt önskar jag göra frågan lite mera nyanserad. I själva verket föddes kristendomen inte i Europa utan i Mellanöstern och under lång tid var det där som den utvecklades. Den spreds i mycket högre grad till Asien, detta är något som vi inte alltid har klart för oss framför allt efter de förändringar som islam har fört med sig. Just av den anledningen har dess axel förskjutits till västvärlden och till Europa och Europa – till vår stolthet och glädje – har sedan utvecklat kristendomen i de stora intellektuella och kulturella dimensionerna. Men jag tror att det är viktigt att vi påminner oss de östkristna för det finns en risk att de, som alltid utgjort en viktig minoritet i fruktbart samarbete med omgivningen, emigrerar därifrån. Vi måste nu inse att det finns en risk för att just dessa platser där kristendomen uppstod en vacker dag kommer att befinna sig utan kristna. Jag tror att vi måste

göra allt i vår makt för att hjälpa de kristna att stanna kvar där. Men nu kommer jag till er fråga: Europa har utan tvivel blivit till kristendomens centrum och centrum för missionärsverksamheten. I våra dagar kommer så de andra världsdelarna, de andra kulturerna, in med samma tyngd och vill styra världens historia. På så sätt får vi in ett stort antal röster i kyrkan, och det är bra. Det är bra att kyrkan kan uttrycka sig med olika egenskaper, de som människorna i Afrika, Asien och Amerika, och särskilt Latinamerika, äger. Alla dessa är naturligtvis både berörda av kristendomens ord men också av världens. Vi överför även till de andra kontinenterna det som vi upplevt i vårt eget inre. Alla biskoparna i den övriga delen av världen säger: Vi behöver ännu Europa, även om Europa bara blivit en liten del av en större enhet. Ännu har vi ansvaret för den, det ansvar

som vår stora erfarenhet, våra teologiska efterforskningar, våra traditioner ger oss, och också det ekumeniska arbete som vi hittills utfört. Allt detta är mycket viktigt även för de andra världsdelarna. Därför är det viktigt att vi inte kapitulerar och tycker synd om oss själva, i det att vi säger: ”Så ja, vi är bara en minoritet, vi vill åtminstone bevara vårt antal kristna”, utan att vi vågar bevara vår dynamism, öppna vägar till ömsesidigt utbyte, så att vi därigenom får nya krafter. Idag finns det indiska och afrikanska präster i Europa och även i Kanada, där många afrikanska präster arbetar flitigt. Det är ett ömsesidigt givande och tagande. Men om vi i framtiden kommer att få ta emot mera, måste vi också fortsätta att ge med växande mod och livfullhet.

Fråga från ZDF: Jag vill fråga om ett ämne som ofta har behandlats, Ers Helighet. I det som rör viktiga

frågor inom politik och vetenskap låter de moderna samhällena sig inte längre styras av de kristna värdena – det vet vi genom olika gallupundersökningar – och kyrkan betraktas för det mesta som en röst som förmanar eller till och med bromsar upp utvecklingen. Borde inte kyrkan ta sig ur denna försvarsställning och bli mera positiv när det gäller att bygga upp framtiden?

Benedikt XVI: Jag skulle vilja säga att i hur det än må vara med den saken så är det vår skyldighet att framhålla det som vi anser vara något positivt. Och framför allt bör vi göra det genom en dialog som förs mellan kulturer och religioner, eftersom – det har vi redan sagt – den afrikanska kontinenten, den afrikanska själen och också den asiatiska, är förfärad inför vår kyliga rationalitet. Det är viktigt att de får se att det hos oss inte bara

finns detta. Det är också viktigt att vår sekulära värld förstår att den kristna tron inte är ett hinder utan en bro som gör det möjligt att föra dialog med andra världar. Det är inte riktigt att tro att det helt rationella tänkandet tack vare toleransen den innebär eller anser sig äga har en lättare inkörsport till andra religioner. Det saknar ju till stor del "de religiösa tentaklerna" och sålunda den beröringspunkt med utgångspunkt från vilken de andra kan inleda en relation. Därför bör vi och kan vi just genom det nya interkulturella seendet visa att rent rationellt tänkande som frigjort sig från Gud inte är tillräckligt, utan att det är nödvändigt med en vidare rationalitet som förmår att se att förnuftet inte är något som utestänger Gud och som inser att den kristna tron som utvecklats i Europa även kan hjälpa världen att förstå att förnuft och kultur är något som kan förenas och att de i sin tur kan

förenas med en enhetlig och förstående syn på världen. På så sätt tror jag att vi har en stor uppgift, som är att visa att Ordet som vi äger inte hör hemma i historiens skräpkammare utan att den är nödvändig just i vår tid.

Vatikanradion frågar: Helige Fader, låt oss tala om resor. När Ni är i Vatikanen är det kanske lite svårt för Er att vara långt ifrån människorna och avskild från världen, även här i den underbara omgivningen runt om Castel Gandolfo. Men Ni kommer snart att fylla 80 år. Tror Ni att Ni med Guds hjälp ännu kan göra många resor? Vet Ni vad som förestår Er? Det Heliga Landet, Brasilien, eller?

Benedikt XVI: Men jag är inte så helt ensam. Det finns förståss så att säga murar som omger mig, men också “en påvlig familj”, och varje dag tar jag emot många besök, särskilt när

jag är i Rom. Det kommer biskopar, andra personer, statsbesök, kända personer som önskar tala med mig personligen och inte bara om politik. Det finns alltså i mitt liv en mångfald av möten som jag kan tacka Gud för att de äger rum kontinuerligt. Och det är ju också viktigt att Petrus efterträdares säte blir till en mötesplats, eller hur? Alltsedan Johannes XXIII:s tid har pendeln svängt åt andra hållet. Det är påvarna som har börjat avlägga besök. Emellertid måste jag säga att jag inte känner mig tillräckligt stark för att kunna företa många och långa resor, men där dessa resor låter mig sända ett budskap eller motsvarar en verklig önskan, dit skulle vilja bege mig i den utsträckning jag kan. Några resor finns redan på programmet: nästa år äger i Brasilien ett möte rum med CELAM, det latinamerikanska biskopsrådet, och jag tror att det blir ett viktigt steg när man tänker på de skiftande omständigheter som

Sydamerika just nu genomlever.
Besöket är också ägnat att förstärka
hoppet som är så livligt i denna
region. Därefter skulle jag önska resa
till det Heliga Landet och jag hoppas
att när jag besöker det kommer
freden att ha återvänt till området
och för övrigt överlåter jag mig på
det som Försynen har i beredskap åt
mig.

**Vatikanradion frågar : Förlåt att
jag tjatar. Men även österrikarna
talar tyska och de väntar på Er i
Mariazell.**

Benedikt XVI: Ja, det har vi också
bakat in i programmet. Jag lovade
det i ett obeaktat ögonblick. Det är en
plats som jag tycker så mycket om att
jag vid ett tillfälle sade: Ja, jag
kommer att återvända till *Magna
Mater Austriae* . Naturligtvis tog man
mig på orden och det blev till ett löfte
som jag kommer att hålla, och som
det blir mig en glädje att hålla.

Vatikanradion frågar: Ännu en sak. Jag beundrar Er varje onsdag när Ni firar generalaudiens. Då brukar det komma 50 000 åhörare. Det måste vara mycket tröttande, Orkar Ni med det?

Benedikt XVI: Ja, det gör jag, den gode Gud ger mig de nödvändiga krafterna. Och när jag ser hur förväntansfulla människorna är, så blir jag naturligtvis glad och får nya krafter.

Deutsche Welle frågar: Ers Helighet, Ni sade nyss att Ni avgav ett lite förhastat löfte. Betyder det att Ni trots Ert höga ämbete och alla protokollmässiga åtaganden, ändå ibland låter Er dras med av en spontan rörelse?

Benedikt XVI: Jag försöker det åtminstone. Och även om det mesta är protokollagt och överenskommet i förväg så vill jag gärna bevara

utrymme för att ibland göra något som berör mig personligen.

Bayerischer Rundfunk frågar: Ers Helighet, kvinnor är mycket aktiva inom olika ämbeten inom den katolska kyrkan. Skulle deras verksamhet inte bli ännu mera synlig om de fick poster med ännu högre ansvar inom kyrkan?

Benedikt XVI: Det pågår naturligtvis en omfattande reflexion i denna fråga. Som ni vet menar vi att vår tro, apostlakollegiets sammanställning, binder oss och inte tillåter oss att ge prästvigningen åt kvinnor. Men dessutom är det fel att tro att det enda ämbetet som är av vikt inom kyrkan är prästens. Under kyrkans historia finner vi många uppgifter och funktioner. Till att börja med kyrkofärdernas systrar tills vi når medeltiden, då många stora kvinnor spelade en avgörande roll, och ända fram till vår tid. Låt

oss bara ta som exempel Hildegard av Bingen, som kraftfullt protesterade mot biskopar och påven, på Katarina av Siena och den heliga Birgitta. Även i modern tid bör kvinnor – och vi med dem – söka sin rätta plats. I våra dagar finns de också närvarande inom kurians olika byråer. Men det finns ett problem av rättslig art och det är jurisdiktionen eftersom enligt kanonisk rätt hänger beslutsfattandet ihop med det vigdaståndet. Därför finns det begränsningar men jag tror att dessa kvinnor med sin framåtanda och sin energi, som äger det som man kunde kalla “andlig kapacitet” vet att skaffa sig handlingsutrymme. Och vi andra bör försöka lyssna på Guds rådslut, så att det inte är vi som hindrar det utan istället gläder oss åt att det kvinnliga elementet i kyrkan får den inta den plats som är rätt och tillbörlig, med början hos Guds moders och Maria från Magdala.

Fråga: Helige Fader, i våra dagar talas det om att katolicismen för allt flera människor börjar få en ny fascination. Varifrån kommer denna vitalitet och framtidstro i en institution som å andra sidan är av så gammalt datum?

Benedikt XVI: Jag skulle vilja säga att hela Johannes Paulus II:s pontifikat gjorde intryck på människorna och förenade dem. Det som hände i samband med hans död förblir på något sätt något speciellt ur historisk synvinkel, dvs. Det faktum att hundratusentals människor begav sig som dragna av en osynlig makt till Petersplatsen, stod där i timmatal och istället för att svimma av utmattning lyckades hålla sig uppe som om de var påverkade av en inre kraft. Och sedan fick vi på nytt uppleva det med anledning av mitt eget påvetillträde och därefter i Köln. Det är mycket vackert att känslan av gemenskap på samma gång

förvandlas till ett uttryck för hopp, och detta inte var som helst utan att den får sin lyskraft just på en av de platser som av traditionen hör till den katolska tron. Denna strålgans borde naturligtvis fortsätta in i det vardagliga livet. De båda tingen borde höra samman. Å ena sidan de upplyftande ögonblicken där vi känner att det är fint att vara här, att Herren är närvarande att vi alla utgör en stor församling som är försonad med varandra ända långt borta till världens gränser. Men sedan är det också viktigt att bevara denna kraft vi fått ta emot och låta den upplysa den tröttsamma vardagen och att låta våra liv besjålas av dessa ljuspunkter och även hjälpa andra att ansluta sig till detta Guds folk på vandring. Men jag vill också ta detta tillfälle i akt för att säga att jag känner mig rörd av allt som man gör för att förbereda mitt besök, för allt som människor gör för mig. Mitt hus har målats om, en

yrkesskola har gjort om staketet. En evangelisk religionslärare har varit med om det arbetet. Det är små detaljer, men de är tecknet på att man bryr sig. Allt detta är otroligt, och jag menar inte att det har att göra med mig själv, utan att det är tecknet på en önskan att tillhöra denna gemenskap i tro och att vilja tjäna nästan. Att visa denna solidaritet och att låta inspireras av detta av Herren. Det är något som gör mig mycket rörd och därför vill jag också tacka alla för det av hela hjärtat.

Fråga: Helige Fader, Ni talade om gemenskap. Nu kommer Ni redan för andra gången att besöka Tyskland sedan man valde Er till påve. Under Världsungdomsdagen och kanske även under fotbolls-VM har atmosfären i Ert hemland ändrat sig. Det är som om tyska folket blivit mera öppna, mera

toleranta och gladare. Vad förväntar Ni Er av det tyska folket?

Benedikt XVI: Jag skulle vilja säga att redan med andra Världskrigets slut började en förvandling inifrån av det tyska samhället, även av den tyska mentaliteten, vilket sedan blev än mer förstärkt genom återföreningen. Vi har blivit mycket mera införlivade med världssamfundet och naturligtvis också blivit påverkade av dennas mentalitet. Och på så sätt har en del speciella drag i det tyska folklynnet kommit i dagen som förut var okända. Och kanske ansåg man det vara kännetecknande för oss att vara disciplinerade och tillbakadragna, något som också är sant till en viss del. Men om man numera förstår vad vi har att leva med så ser vi att tyskarna inte bara är reserverade, punktliga och disciplinerade utan de är också spontana, glada och gästvänliga. Detta är något mycket fint. Och jag

hoppas att dessa goda egenskaper kommer att växa ännu mera och att de blir uppmuntrade till detta och även att de alltid förblir djupt troende människor.

Vatikanradion frågar: Helige Fader, Er företrädare salig- och helgonförklarade ett stort antal kristna. En del tycker att det var för många. Nu till min fråga: Salig- och helgonförklaringarna tillför bara kyrkan något nytt om personerna kan anses vara verkliga förebilder. Tyskland har givit upphov till ganska få heliga och saliga om man jämför med andra länder. Kan man göra något för att se till att denna pastorala dimension utvecklas och för att behovet av salig- och helgonförklaringar ger ett äkta pastoralt resultat?

Benedikt XVI: I början tyckte även jag att det stora antalet

saligförklaringar nästan skulle kväva oss och att det kanske hade varit bättre att välja ut några få gestalter som vi kunde klara av att få in i medvetandet. Under tiden har jag decentraliserat

saligförklaringsförfarandet för att de som saligförklaras skall kunna bli mera synliggjorda på de geografiska platser till vilka de tillhör. Kanske ett helgon från Guatemala inte intresserar människorna i Tyskland, och tvärtom. En från Altötting intresserar kanske inte en person i Los Angeles, eller hur? Jag tror också att denna decentralisering stämmer med kollegialiteten bland biskoparna och episkopatets kollegiala struktur, och att det är bra också för att visa att olika länder har sina egna gestalter som är verkningsfulla just i sina egna länder. Jag har också observerat att dessa

salighetsförklaringar på olika platser gör oräkneliga människor rörda och att de säger: "Åh, äntligen en av oss!"

Och att de vänder sig till detta helgon och får inspiration. Den salige tillhör dem och därför måste vi vara belåtna med att det finns så många. Och även om vi, i takt med världssamfundets utveckling, kommer att lära känna dem bättre, så är detta något mycket vackert. Men framför allt är det viktigt att det även inom detta område råder mångfald och därför är det av största vikt att även vi tyskar lär oss våra egna helgon och att glädjas över dem. Vid sidan av dem finns det kanoniseringarna av de största gestalterna, som angår hela kyrkan. Jag anser att det är varje biskopskonferens som bör välja dem, som bör utvälja dem som är lämpliga, de som verkligen förmedlar något av sin karisma och att man här bör välja ut dem som verkligen gör djupt intryck på oss – och de bör inte vara alltför många till antalet. De kan göra det genom trosundervisning, genom

predikningar, kanske de även kan visa oss dem genom att låta producera filmer som handlar om dem. Jag kan tänka mig att det skulle kunna gå att göra mycket vackra filmer. Jag känner naturligtvis bara mycket väl Kyrkofäderna. En film som skulle handla om Augustinus, eller en Gregorius av Nazianz och hans egenart, hur han hela tiden försökte undkomma de allt större ansvarsområden som han fick ... Vi måste undersöka. Det finns inte bara obehagliga situationer som vår tids filmer talar så mycket om, utan också fantastiska historiska gestalter, som ändå inte är tråkiga och som äger stor aktualitet. Till sist måste vi försöka att inte tråka ut människorna utan att visa på de figurer som är aktuella för oss och som kan ge oss inspiration.

Deutsche Welle frågar : Finns det också några historier att berätta som innehåller humor? År 1989 i

München tilldelades Er Karl Valentin-orden. Vilken roll spelar humor och livets lätthet i en påves liv?

Benedikt XVI: (skrattar) Jag är inte en person som jämt och ständigt tänker ut roliga historier. Men för den skull är jag inte heller en person som är oförmögen att se livet från den lustiga sidan. Att kunna se lyckan i livet och inte ta sig själv alltför mycket på allvar, det anser jag något som är mycket viktigt och jag skulle vilja säga att det också är nödvändigt för mitt ämbete. En författare sade att änglar kan flyga för de tar inte sig själva på så stort allvar. Kanske också vi skulle kunna flyga lite och vi inte kände oss så viktiga.

Fråga: När man har en så viktig uppgift som Ni, Ers helighet, så blir man naturligtvis påpassad. Man talar om Er. Och när jag läser i pressen blir jag förvånad att

många säger att påven Benedikt är en annorlunda personlighet än kardinal Ratzinger. Hur ser Ni på Er själv? om Ni tillåter mig en sådan fråga.

Benedikt XVI: Jag har redan delats in flera gånger. Först var jag den första periodens professor och sedan mellanperiodens professor, och så kardinalen i början och kardinalen längre fram. Nu kommer en ny indelning. Naturligtvis spelar omständigheter och situationer in och även vilka människor man har att göra med. Men låt oss säga detta: min grundläggande personlighet och grundläggande syn på livet har vuxit, men dock förblivit densamma i det väsentliga, och det gläder mig att man nu noterar sådant som innan förblev obemärkt.

Fråga: Skulle Ni kunna säga oss om Er uppgift är något som Ni finner

nöje i, att det inte är något betungande?

Benedikt XVI: Att säga detta vore att ta i, för i själva verket är det lite tröttande, men i vilket fall som helst försöker jag att finna glädje och lycka även i denna uppgift.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/benedikt-xvi-vi-har-ett-positivt-
budskap-att-sprida/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/benedikt-xvi-vi-har-ett-positivt-budskap-att-sprida/) (2025-08-13)